

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 675/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Petrom Miklóssym, Hlavná 1221, Vráble, proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 7Cdo/109/2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. septembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7Cdo/109/2024 (ďalej len „napadnuté konanie“). Súčasne navrhuje, aby ústavný súd prikázal najvyššiemu súdu konať bez zbytočných prietahov, priznal mu primerané finančné zadostučinenie 10 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa od žalovanej domáha náhrady škody, a to za obdobie, keď mu bola v dôsledku pozbavenia jeho spôsobilosti na právne úkony ustanovená za opatrovníčku. Okresný súd Žiar nad Hronom rozsudkom č. k. 25C/16/2019-820 z 23. júna 2022 rozhodol tak, že I. výrokom konanie v časti istiny vo výške 9 713,53 eur zastavil, II. výrokom vo zvyšnej časti žalobu zamietol, III. výrokom svedkovi svedočné nepriznal a IV. výrokom žalovanej priznal nárok na úplnú náhradu trov konania. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom sp. zn. 12Co/67/2022 z 28. februára 2024 potvrdil rozsudok okresného súdu v napadnutom II. a IV. výroku, pričom žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal 22. júna 2024 dovolanie, ku ktorému sa vyjadrila žalovaná podaním z 13. júla 2024, po výzve súdu na zaplatenie súdneho poplatku podal 14. októbra 2024 žiadosť o oslobodenie od platenia súdneho poplatku, o ktorej

okresný súd rozhodol 15. októbra 2024 a súdny spis najvyššiemu súdu predložil 15. novembra 2024, ktorý aj napriek sťažnosti na prietahy ku dňu podania ústavnej sťažnosti nerozhodol (podpredsedníčka najvyššieho súdu upovedomením sp. zn. Spr 1172/25 z 30. júla 2025 podanú sťažnosť vyhodnotila ako nedôvodnú, pozn.). Na podklade uvedeného odôvodnil zásah do svojich namietaných práv, ako aj nároky uplatnené v petite ústavnej sťažnosti.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

3. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zistoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

4. Ústavný súd poukazuje na právny názor vyslovený vo svojej doterajšej judikatúre, podľa ktorého ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (napr. I. ÚS 42/01, III. ÚS 59/05). Na kratšie obdobia nečinnosti ústavný súd spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakované a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru), ústavnú sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011, IV. ÚS 254/2021).

5. V dovolacom konaní najvyšší súd nevykonáva priebežne procesné úkony s účasťou sporových strán, čo môže nesprávne vyvolávať dojem „nečinnosti“. Navyše, z miesta, ktoré zastáva najvyšší súd v hierarchii všeobecných súdov, rezultuje, že najvyšší súd rozhoduje iba v najzásadnejších, spoločensky najvýznamnejších a právne najnáročnejších prípadoch, čo tiež môže znamenať, že časový rámec, ktorý najvyšší súd na vydanie rozhodnutia potrebuje, má zodpovedať významu jeho rozhodovania (I. ÚS 203/2021, č. 82/2021 ZNaU, IV. ÚS 518/2025).

6. Reflektujúc špecifiká dovolacieho konania, ústavný súd dáva primárne do pozornosti, že celková dĺžka napadnutého konania od predloženia súdneho spisu najvyššiemu súdu 15. novembra 2024 do podania ústavnej sťažnosti 3. septembra 2025 predstavuje menej ako 10 mesiacov. Takúto dĺžku dovolacieho konania nemožno samu osebe považovať za zjavne neprimeranú, a to aj s poukazom na fakt, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a právna vec sťažovateľa bola právoplatne skončená. S tým súvisí aj okolnosť, že miera právnej neistoty sťažovateľa (ako podmienky vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, pozn.) v dovolacom konaní je nepochybne nižšia, ako to je v prípade právnej neistoty v čase, keď nie je právoplatne rozhodnuté.

7. Ústavný súd tak konštatuje, že v tomto prípade nejde zo strany najvyššieho súdu o nečinnosť v ústavne relevantnej intenzite, na základe ktorej by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie bolo možné vysloviť porušenie sťažovateľom označených práv. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa preto pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

8. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, pretože rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia označených práv.

9. Nad rámec predneseného ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ k ústavnej sťažnosti priložil plnomocenstvo zo 6. mája 2022, ktoré je datované nielen viac ako 3 roky pred podaním ústavnej sťažnosti, ale svojím obsahom je akousi generálnou plnou mocou na zastupovanie sťažovateľa pred ústavným súdom, a to proti akémukoľvek porušovateľovi práv, ktoré sťažovateľ, resp. právny zástupca opakovane predkladá ústavnému súdu. S prihliadnutím na výsledok konania ústavný súd nepristúpil v danej veci k odstraňovaniu nedostatku zákonom ustanovenej náležitosti ústavnej sťažnosti, a to z dôvodu procesnej ekonómie, keďže ani prípadné odstránenie označeného nedostatku predložením novej plnej moci by už nemohlo viesť k inému rozhodnutiu o tejto ústavnej sťažnosti, než je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

10. V závere ústavný súd poznamenáva, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej [§ 55 písm. a) zákona o ústavnom súde], a preto nie je vylúčené, aby sťažovateľ podal svoju ústavnú sťažnosť opakovane.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. novembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu